

„ KOSSUTH BALLADA – AZ ARADI TIZENNÉGYEK „

Kossuth :

Hitvallásom szabadságról :
Hőseinket nem feledni .
Nem – soha le nem mondani ,
nem – soha el nem csüggedni .
Ha kell – mind újra kezdeni !

Világosnál elvéreztünk ,
került földre kard a kézből .
Hogy ne hulljon feles' több vér ,
ne pusztuljon szülő – testvér ,
tudjunk szabadulni vérszől .

Szabadságharc elbuktatott ,
osztrák nem bírt – segít orosz .
Elítélték vitézeket ,
szabad létért küzdöttek ,
véres tort ült magyaron rossz .

Balladaként írtam sorsuk ,
utókornak – hogyan éltek .
Csillagként ragyognak égen ,
pedig haltak fájó régen :
Az Aradi Tizennégyek .

Tizennégyet mondtam én ,
mert nem szakít szét sors Őket .
Aradon tizenhárom fő ,
Pesten Batthyányi vezérlő ,
társként halálba menőket .

Harcoltak és haltak együtt ,
emlékük lőn egybeforrva .
Hazáért a lelkük lobbant ,
szívük is így egyként dobbant ,
mind tizennégy – mind egyforma .

Messze vagyok bús hazámtól ,
más az étel – más a bútor .
Szívem gyászol , benne vágy dúl ,
elüldözött tengeren túl
Haynau a perzekutor .

Tudok-e majd visszatérni ?
Szülőföldem láthatom még ?
Vagy itt halok tőle távol ,
élni közel'bb – mindegy bárhol ,
tudja Isten – tudja az ég !

Tábornokok együtt :

Damjanich fizet le fegyőrt .

Sorsunkról Mi miként vélnek .
Legyen papír , kalamáris ,
leírassuk – gyorsan , már is :
Mi Aradi Tizennégyek .

Sorban állunk halálvártán ,
eggyé válva szívbe – agyba .
Halál Minket szét nem választ .
Hogy megérte ? Tudjuk választ :
Kicsik voltunk , nőttünk nagyba .

Kossuth :

Sorsuk szomor' , létük véges ,
mégis százezerrel érnek .
Feltüzelve újabb erőt ,
zsarnokot leküzdőt , verőt :
Az Aradi Tizennégyek .

Ember voltuk meg nem botlott ,
jóként élni igyekezett .
Önnön félszen is túllépni ,
láncot kézzől mind letépni ,
megőrzi ez emlékezet .

Haynau :

Én adom végítéletet ,
szorít szuszt ki ez a marok .
Megtámadva császárotok ,
esküt szegve – mást mondtatok ,
szívetekbe belemarok .

Rettegjétek nevem mindig ,
szabadság gyilkosa vagyok .
Kiirtom ki ellen lázad ,
felperzselve földed – házad :
Szurkos Nap , mi rátok ragyog .

Véres kézt Belétek törlöm ,
halálra mind elítéllek .
Követtetek súlyos hibát ,
elárult'tok monarchiát :
Ti Aradi Tizennégyek .

Hallják nemes kegyelmemet :
Halál előtt kapnak még szót .
Bitóhoz maradjon szufla ,
nem kell hosszú – nem kell dupla ,
rövidítsék le utol' szót .

Tábornokok együtt :

Gaz Haynau halld hát szavunk ,
nem jajj szó ez – öröm ének .
Nem fél halált – ne ebben higgy ,
hazánkat dicsőítve így ,
magasztalnak ifjak – vének .

Utoljára összeforrva ,
szembenézve szorít kéznek .
Így búcsúzva jó baráttól ,
testvértől és a hazától :
Mi Aradi Tizennégyek .

Kossuth :

Örmény és szerb , osztrák , horvát ,
német , sok nyelvű a java .
Magyarabbak sok magyarnál ,
vérzett seb tépett agyarnál :
Magyarul szólt szívük szava .

Nem náció ami fontos ,
hanem érzés – amit véltek .
Igaz eszmét szétszóratnak ,
szabad vágyat így aratnak :
Az Aradi tizennégyek .

Lahner György :

Ha ez lészen szegény hazám
szabadságának az ára :
Szívem áldozva érette ,
nem nézvén , hogy mit veszítve ,
fellépek a bitófára .

Aulich Lajos :

Retteg bakó velem együtt ,
retteg – mert jelenem őrzi .
Kifut üstből rabízú tor ,
áruló kéz hitvány lator ,
megég – ha bús jövőm főzi .

Poeltemberg Ernő :

Hiába száll már az égre
rab madárnak fásult dala .
Vissz'csap rácsról rezonálva ,
cellában vérkönnyben állva .
Kacag önkény diadala .

Török Ignác :

Vesd fel fejed búsult hazám ,
kaptunk sokat Tőled jóból .
Emeld szemed – nézz az égre ,
angyalként ott szállunk végre :
Egyek vagyunk millióból .

Nagy-Sándor József :

Kihullt kézből erős kardunk ,
sebtől vérzőn csüng le a kéz .
Botol járta láncos lábnak ,
szoros vasak húsba vágnak ,
vérekes szem fáradtan néz .

Leiningen-Westerburg Károly :

Hazám nézz le hős fiadra ,
mosolygásra nincsen kedved .
Jeges tél jön – vége nyárnak ,
véres habja jár az árnak ,
tizennégy éretted szenved .

Knézich Károly :

Tábornokok – harcostársak ,
nem vacognak – már nem fáznak .
Kitört gége – nyakon kötél ,
mind halottak – egy sincs ki él ,
értük hullott könnyben áznak .

Damjanich János :

Törtem lábam Komáromnál ,
mégis egyenesen állok .
Ellököm segítő kezet ,
nem kell halál igyekezet ,
ha kötéllal eggyé válok .

Vécsey Károly :

Utolsónak én maradtam ,
megtört szemem csillogása .
Vezérnek kezet csókolok ,
nyolc sorstársnak így bókolok ,
hogyan Istenem is így lássa .

Kossuth :

Végzett munkát kilenc bitó ,
kilenc tábornok halála .
Nem tud fojtani az éjbe ,
nem tud lenyomni a mélybe ,
néptől sirámlik a hála .

Lázár Vilmos :

Pokol kénköves bugyrában ,
börtön mélyén , lenten – alant .
Nem jó ízű sorsnak üstje ,
nem ízlik ily' szivar füstje ,
keserv hangon szólal a lant .

Dessewffy Arisztid :

Nem tudhatom mit hoz holnap ,
vérködében kelt fel a Hold .

Fagyott fényben a csillagok ,
velük én is elballagok ,
ha hazug szó Minket koholt .

Schweidel József :

Velünk pusztult ifjak hada ,
gyászol Minket bús nemzetünk .
Örülhet most bitang bakó ,
kifolyt vérünk több száz akó .
Vívtunk – vak halált nemzettünk .

Kiss Ernő :

Megölve a szabadság szót ,
golyóktól szívet maratnak .
Nem kiálthat fel az égre :
Legyünk szabadok már végre !
Fojtják szóját a garatnak .

Batthyányi Lajos :

Testem Pesten – szív Aradon ,
együtt vélük mind egyszálig .
Megérez – mint iker testvért ,
hogyha hullat – ontják ki vért ,
szép él'tükben mindhalálíg .

Nem császár előtt térdep'lek ,
jöhet sortűz – lelkem laza .
Kiáltásomtól a föld reng ,
tulajdonképp mindegy sorrend :
Szabadság – hit – Isten – haza .

Haynau :

Miniszttert még nem lógattam ,
még én főbe sem lövettem .
Ezzel irtva ki lázadót ,
szolgálva hön uralkodót ,
nem érdekel – hogy mit tettem .

Kossuth :

Ígyen szólt Haynau szava ,
fröcsög – habzik gyilkos szája .
Olyan mélyen gyűlöl magyart ,
szabadságba vágva agyart ,
félelemtől sárgult mája .

Ötször dördült el a sortűz ,
ötször szállt egy lélek égre .
Azt gondolta osztrák császár ,
szün' meg így szabadság vásár ,
hazáért harc meghal végre .

Nem élt rácsokban szőtt álmot ,
szabadságát feledtette .
Amilyen hős élete volt ,
küzdött – harcolt – és végül holt ,
szerény sírba temettette .

Hősök voltak mindhalálig ,
golyó – kötél mind megölte .
De a hitük – miért harcolt ,
hazát szeret – meg nem karcolt ,
soha-soha meg nem törte .

Száműzve hazámtól távol ,
én még élek – Ők rég holtak .
Újra hajtott szabad ágért .
hős harcunkban szabadságért ,
bátrak vezérei voltak .

Felzokogom újra , s újra ,
elfeledni sose félek .
Érettem és milliókért
haltak – mit Tőlük haza kért :
Az Aradi tizennégyek .

Tizennégynél sokkal több volt ,
ki hazáért adta életét :
Parancsnokok , közkatonák ,
megvívták a halálon át
haza bukásának féltét .

Százak – ezrek névtelenül
nyugszanak lent , mélyben – alant .
Testük hősként épít máglyát ,
mellyel zsarnokon tör – hág át .
Értük is szól búsan a lant .

Gyászdalának elhalt zengje ,
idők végét fogadd ténynek .
Avasult meg sírban a nász ,
kövesült kenyérben kovász ,
elsiratták tizennégynek .

Elnyomás nem retteget szül ,
rőzsét dob bújt zsarátnokra .
Mintha szélvész fut avarba ,
feltüzelve – felkavarva ,
még bátrabban vág zsarnokra .

Lobogj újra izzó lángon
szabadérzés féltett tüze .
Bilincset lefogott kézről ,
szurok felhőt napos égről ,

megint , s újra harcunk űzze .

Nem szűnhet meg lobogásod ,
szabadság vágy ki nem halhat .
Dobbant szívet – ez hajt éltet ,
visszatértemet ez éltet ,
vélem eszme is kihalhat .

Erkel és Bánk gyönyör' dalát
utolszor még meghallgatom .
Hőstől el nem véve kedvét ,
együtt sírva múlt keservét ,
nyugodt szívvel meghalhatok .

Lassan elég létkanócom ,
lelkem dicső múltba réved .
Adott szókat megtart'ttátok ,
örök lángú Ti gyertyátok :
Hős Aradi Tizennégyek .